

Fragmente din romane

MAMA NU E VINOVAȚĂ – roman
[Roman, Editura „Junimea” Iași, 1999]

Un orizont cheamă din zarea de dincolo de zări, întotdeauna... alt orizont... (fragment)

Procurorul: „Vinovată!”

Judecătorul: Sentința: „Pedeapsa capitală!”

Ștefan: „Nu se poate! Așa ceva nu se poate!”

Maria: (A îngropat în ea toate întrebările... tace!)

Bogdan: „Mama nu e vinovată, mama mea nu e vinovată... nu e... nu e...!”

*

*Avea tot timpul impresia că în ea se bat încontinuu doi oameni.
Dacă n-ar fi așa atunci de unde atâtea contradicții?*

*„Are 39 de ani, bate la porțile lui 40 și iată, se simte deja bătrână,
de parcă ar purta cu ea poverile întregii lumi, acestea însoțind-o
pretutindeni ca o umbră ce voia să o păgubească de tot ce avusese ea mai drag pe lume.*

*Cât de mult poate însemna o singură zi în viața unui om! Și ea mai are de străbătut orizontul
multor zile în care soarele nu-i va arăta poate niciodată fața lui adevărată. În închisori, Timpul e
lipsit de orice lumină, el se transformă într-o noapte continuă.*

*Poate din disperare, în unele situații limită, deși se credea destul de echilibrată psihic, ar fi
dorit să-și curme viața aceasta fără nici o noimă, dar o țin la suprafață ființele cele mai dragi din
lume : Veronica, Bogdan și Getuța și... undeva, într-un ascunziș al inimii, poate și Ștefan, deși e
roasă de multe îndoieli în privința lui.*

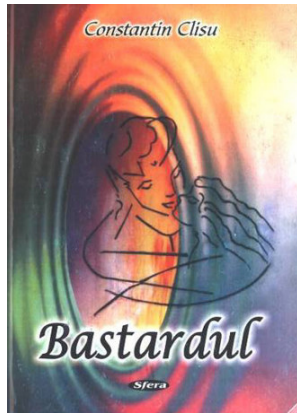
[...]

*Când în cele din urmă, i s-au deschis porțile principale ale închisorii și a privit cât de larg e
orizontul dincolo de ziduri, a înțeles că cei aproape doisprezece ani nu-i trăise; dar cine și unde,
ce instanță i-ar fi putut aduce acea reabilitare încrișă lapidar în foaia ei de eliberare? Cine
oare? Cine?*

*Se trezi în plină stradă. Privi în urmă să vadă dacă nu o cheamă nimeni îndărăt. Mai purta în
suflet teama, frica de neprevăzut.*

*Ajunsă departe de închisoare, se opri pentru o clipă și privi îndărăt. Zidurile cenușii se
profilau sumbre, mucedu, de pe ele prelungindu-se până departe peste șesuri, pârlăieșe subțiri de
apă. Maria le asocia cu lacrimile acumulate de la miile de locatari ai acestui infern născocit de
oameni pe pământ. Se reculese. Porni din nou la drum. Nu mai avea de ce să zăbovească pe
aceste locuri.*

BASTARDUL – roman

– fragmente –

După ce Toma părăsi Parisul, Laura se simți vinovată că îi strecurase iubitului ei atâtea îndoieli. Un gol imens ca cel lăsat de o prăbușire de plăci tectonice, se crease în sufletul ei. Avea să se cufunde în singurătate, cheltuindu-și zilele fără nici un rost. Acum parcă simțea și mai mult ca oricând că a rămas singură la marginea nopții...

[...]

– Theresa, sunt fericită, sunt foarte fericită! L-am găsit pe Toma al meu, l-am regăsit. Și alergă spre ea, o cuprinse cu brațele și o ridică de la pământ.

– Stai, fată, că mă amețești! Da' ce, îl pierduseși?

– Nu știu ce s-a întâmplat cu corespondența mea; scrisorile noastre au murit pe drum de îndată ce m-am mutat de la tine, dar acum l-am găsit, l-am găsit, înțelegi, repetă ea de câteva ori. Apoi revenindu-și: nu știu ce să cred! De la mama primesc cu regularitate toate scrisorile; nu ți se pare ciudat? Nu crezi că ceva nu e în ordine?

[...]

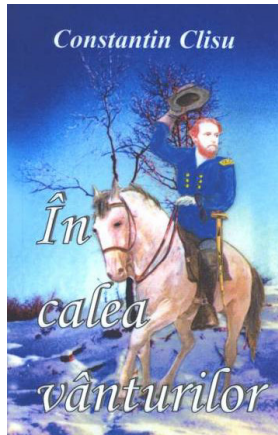
Ceremonia începuse. Ofițerul stării civile ajunse la ea cu întrebarea:

– Domnișoara Laura Codrescu, sunteți de acord... Tocmai atunci se auzi o ușă deschizându-se... Toate capetele se întoarseră, venise, venise mama ei !

Stăpânindu-și emoțiile, Laura întoarse capul spre ofițerul stării civile și când mama ei s-a apropiat de ea și i-a cuprins mâna dreaptă, Laura spuse: „Da!”

Un „da” hotărât, încărcat de așteptări și plin de emoțiile evenimentului. A simțit cum mâna sa a fost înțeleștată, aproape dureros de mâna mamei sale. Se priviră cu înțeles. Laura repetă: răspicat, fără să fie nevoie, încă un „Da!” Mama ei o slăbi din strânsoare, dar menținu mâna fetei în mâna sa, ceea ce putea să însemne: „Nu mai am cum să mă împotrivesc, dacă acesta e drumul pe care și l-a ales...!” și începu să plângă. Plângea și mama Margareta... Plânsul cuprinse și o serie de colege de-ale Laurei. De ce plângeau? Nimeni nu știa; plângeau și atât!

ÎN CALEA VÂNTURILOR – roman

Romanul se vrea o reconstituire a vieții și faptelor unui erou de legendă, generalul și diplomatul american de origine română George Pomuț, un român care a contribuit prin meritele și capacitatea sa intelectuală, prin inteligența și diplomația sa la fondarea noului stat constituit după războiul de secesiune sub numele de Statele Unite ale Americii.

– fragmente –

(Când George intenționa să se alăture revoluționarilor unguri, în revoluția din 1848.)

– *Desigur! Dacă intri în această răzvrătire, pe care ei o numesc revoluție, vei pieri George, vei pieri! Și e păcat de tine, ești prea tânăr pentru un război așa de mare și va trebui să afli cu stupoare, când te vei reculege, că nici măcar nu e al tău.*

El ar fi vrut să spună că poate fi și al lui, fiindcă avea certitudinea că românii din Transilvania vor dobândi dreptul de a fi considerați o națiune majoritară, stăpâni pe pământurile lor, fără nici un fel de discriminare din partea ungarilor și sașilor.

[...]

(Întâlnirea lui Pomuț cu căpitanul Emanoil Boteanu, adjutant al domnitorului Al. I. Cuza la finele războiului dintre nordiști și sudști.)

– *Sunt bucuros că am comandat asemenea ostași! Mă simt legat de ei cu toate fibrele ființei mele. Însă îți împărtășesc o mare durere: din peste 1100, am rămas numai cu 200. Și în următoarele zile va trebui să mă despart și de aceștia, vor pleca toți la casele lor. Voi rămâne numai cu amintirile înscrise într-un jurnal de front.*

[...]

(George Pomuț este invitat de către președintele S.U.A. pentru a primi investitura de consul al Americii la St.Petersburg.)

– *Ei, ce zici de propunerea noastră? Se referea desigur la acceptul Congresului, fără de care președintele nu lua niciodată singur o decizie, de a-i încredința înalta funcție de consul în Rusia.*

– *Domnule președinte, propunerea mă onorează. Eu am devenit, cu întreaga ființă, credincios patriei mele adoptive, America. Niciodată nu mă știu a fi fost un ostaș care a ieșit din front. Pentru mine, voința președintelui, a Congresului, e un ordin ce trebuie executat cu toată răspunderea.*

Președintele îl privi cu simpatie. Îi plăcea mult acest om. „A avut multă dreptate Ulysses Grant când mi-a vorbit cu atâta patos despre Pomuț”, gândi el.

[...]

(Timp de 12 ani George Pomuț a îndeplinit funcția de consul, apoi de consul general al S.U.A. la St. Petersburg.)

– *Uite ce spune Pomuț: că în Alaska sunt niște flori albastre nemaipomenite cu numele de FORGET-ME-NOT. Cred că s-ar cuveni să ne bucurăm cum se cuvine de aceste flori, culoarea albastră parcă simbolizează speranță, nu? Ce părere ai?*

– *Desigur, domnule președinte, răspunse cu plăcere Secretarul de Stat, încântat că și președintele fusese cucerit de raportul consulului de la Petersburg. Acest lucru înseamnă că Pomuț poate continua negocierile, nu?*

[...]

– *Și... într-o dimineață, aproape de mijlocul lui octombrie, o furtună stârnită din senin veni ca o chemare să dezlipească de pe același ram și pe cea de-a doua frunză rămasă în vitregiile toamnei. Un timp, o răsuci pe toate părțile prin învolburările văzduhului, apoi o așeză cuminte pe pământ. Și deodată, din înaltul înalturilor, începură să se cearnă stropi mari de apă.*

În dimineața aceea de toamnă tristă, peste frunza lipită de pământ, ploua! Din toți norii cădeau boabe mari de cristal, asemenea unor lacrimi, lacrimi adevărate...

Frunza se lipi de pământul reavăn și-l îmbrățișă, parcă voind a se odihni, împovărată fiind de multele anotimpuri străbătute fără conținere, în calea vânturilor...

RESTUL... E TĂCERE – roman

– fragment –

Simona a căutat cu asuduitate un drum, dar ajunsă la o răscruce, a pornit pe unul care nu era al ei. Cu o răbdare sisifică, ea a încercat să taie întunericul nopții cu ochii lacomi de lumină, în găsirea unei căi, în căutarea cu disperare a zorilor, dar acestea apăreau mereu încețoșate. Noaptea în care intrase îi înnegrea tot mai mult drumul pe care pornise. Potrivindu-și neconținut pașii incertitudinii în învăluirile pline de întunecimi, a dorit, cu setea omului aflat în deșert, să deslușească linia orizontului pentru a trece dincolo, lăsând cuvintele pe alt tărâm, nebănuind că dincolo, putea fi o lume a tăcerilor...

[...]

Dacă cineva ar cuteza să desfășoare mai departe ghemul vieții Simonei Deleanu, ar fi poate o împietate. Firul rupt în atâtea locuri e greu, dacă nu imposibil de legat cap la cap. Fiecare nod poate fi o tainică poveste care va rămâne sub lespedeă implacabilă a timpului...

... Restul... e tăcere...